KRÁLOVNA SPOUTANÁ STÍNY

DVŮR HADŮ A TAJEMSTVÍ

ELIZA RAINE

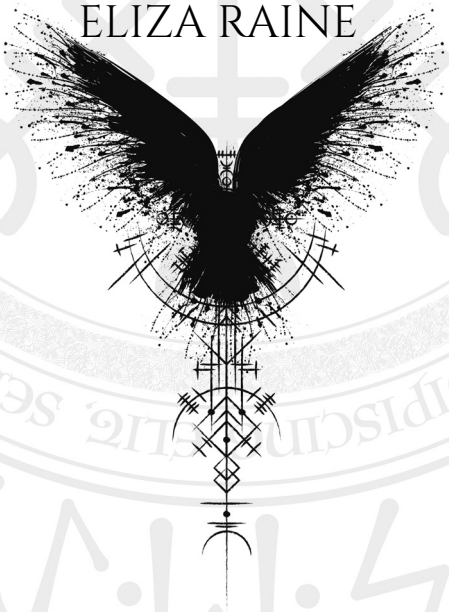
Dvůr Hadů a tajemství

KNIHY ELIZY RAINE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Královna spoutaná stíny

Dvůr havranů a zkázy
Dvůr touhy a zlata
Dvůr monster a zloby
Dvůr hadů a tajemství

ELIZA RAINE

KRÁLOVNA SPOUTANÁ STÍNY

DVŮR HADŮ A TAJEMSTVÍ

Přeložila Lucie Syrovátková

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

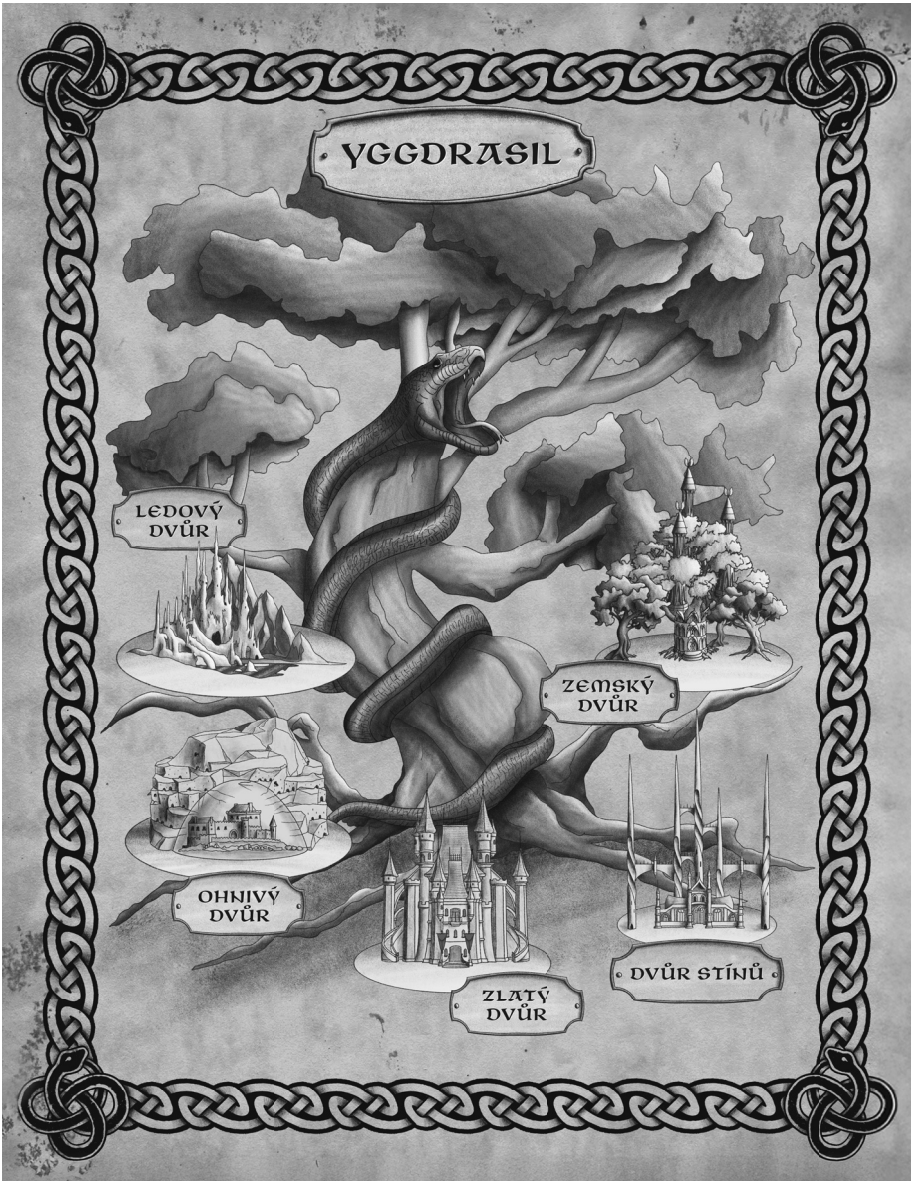
Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Eliza Raine, 2023
Translation © Lucie Syrovátková, 2026
Cover Illustration © Ann Fleur Art, 2023
Book Illustration © LongQuattro | istockphoto, 2022
Map © Stardust Book Services | Fred Kroner, 2023
Book Design © Ondřej Mikulecký, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-251-9 (pdf)

Pro každého, kdo se nikdy nevzdává.
U Odina, všechno to zvládneš.

YGGDRASIL
LEDOVÝ DVŮR
ZEMSKÝ DVŮR
OHNIVÝ DVŮR
ZLATÝ DVŮR
DVŮR STÍNŮ

STALO SE VE *DVOŘE MONSTER A ZLOBY*

Královna unesla Reyniny přátele jako součást kruté hry se šampiony Leikmotu. Reyna málem přijde o Lhorise, když vtom se Mazrit vrátí a přivede si s sebou jako zajatce hladového. Řekne mu o svých vidinách a on ji přiměje hladového navštívit. Nic se od něj nedozvědí, ale přestanou se hádat. Opraví sochu a dozvědí se, že potřebují hvězdný kámen, který lze získat jen na tajném nebeském ostrově na Dvoře stínů. Jediná cesta k němu se ztratila spolu s Mazritovým otcem.

Reyna ve vidině sleduje starého krále, jak něco ukrývá v kmeni *Yggdrasilu*.

Další kolo Leikmotu se nekoná nikde jinde než na Ledovém dvoře a Voror se rozhodne zůstat uvnitř stromu, aby po skrýši pátral.

Reyna první hru prohraje.

Mazrit ji učí plavat v horkém prameni a ona podlehne jeho dotekům.

Uvědomí si, že mu na ní opravdu záleží.

V další hře skončí druhá a Dokkar ze Zemského dvora ji k sobě pozve, aby se lépe poznali.

V poslední hře, závodu na saních, se zraní a ve spěchu opustí Ledový dvůr.

Po návratu do *Yggdrasilu* Voror objeví tajnou cestu k vodopádu za sochami. Tam Reyna opraví poškozenou zlatou sošku, a jakmile práci dokončí, zasáhne ji vidina z minulosti: Mazrit vypadá jako nestvůra a v ruce drží dýku, zabodnutou do hrudi jeho matky.

1. KAPITOLA

Reyna

S Mazritem jsme na sebe zírali a ani jeden jsme nedokázali prolomit to ohlušující ticho. Ruce se mi třásly, zatímco jeho přítomnost kolem mě houstla a nabírala na síle, až z ní mrazilo.

V uších mi stále zněl jeho zuřivý řev z té vidiny. Před očima se mi znovu a znovu rozlévala krev jeho matky na Mazritově černobíle skvrnité kůži.

Právě jsem ho obvinila, že zabil vlastní matku a že pochází ze Zlatého dvora, a on se na mě dívá s nenávistí v očích. Každý jeho pohyb byl nebezpečný, každý nádech smrtící. Princ Dvora stínů v celé své děsivé síle.

„Řekni něco," zašeptala jsem nakonec.

„Chceš, abych to popřel?" zasyčel a vztek z něj náhle vyprchal. V očích mu zůstalo jen něco tak chladného, že jsem jeho pohled nedokázala unést.

Netušila jsem, co chci slyšet.

Jen jsem věděla, že je to pravda.

Přejela jsem si rukama po obličeji a snažila se složit si to dohromady, pochopit to. „Jak můžeš ovládat stínovou magii, když nejsi stínový fae?“ Před očima se mi znovu vynořila první vidina, kterou jsem o něm měla. Jeho matka říkala, že mu magie vystačí na pět let. Jenže Mazrit byl mocný už dávno předtím, než zemřela.

A proč ji vůbec zabil?

„Nejsem zlatý fae,“ procedil mezi zuby.

„Tak co jsi?“

„Něco, co *Yggdrasil* ještě nepoznal. A nejspíš ani nikdy nepozná.“ Prudce se ode mě odvrátil. „Musíme jít.“

„Cože? Ne, musíme si promluvit! Mazrite, musíš mi vysvětlit, co jsem právě viděla.“

„*Nemusím* ti vysvětlovat vůbec nic.“

Zaplavila mě vlna vzteku. Spustila jsem ruce a jednou z nich se prudce udeřila do stehna. Ten ostrý zvuk ho přiměl se ke mně otočit. „Řekla jsem ti všechno,“ procedila jsem mezi zuby. „Úplně všechno. O svých tajemstvích i strachu, o kterých jsem nikdy nikomu nepověděla.“

Vykročil ke mně tak rychle, že jsem zalapala po dechu, a vzápětí se nade mnou tyčil. Měl dokonalou pleť, ostré lícní kosti, rovný nos a špičaté uši přesně tak, jak se u krásného faeského prince sluší. Nikde ani stopa po skvrnité, zjizvené kůži, kterou jsem v té vidině spatřila.

Skrývala se pod tím vším? Skrytá magií? Natáhla jsem ruku, abych se dotkla jeho tváře, ale promluvil a v jeho hlase zazněl chlad. Ztuhla jsem.

„Zabil jsem svou matku."

Srdce mi bušilo až v krku a ruka mi klesla.

Zíral na mě, napjatý jako struna. „Nejsem zlatý fae. A nejsem ani stínový fae."

„Ale –"

„To je všechno, co se dozvíš, dokud nebudeme pryč z posvátného stromu. A mimo dosah mých válečníků."

Chtěla jsem něco říct, ale zarazila jsem se. Stíny se mu přelévaly v duhovkách i kolem hole. Říkal, že pobyt uvnitř *Yggdrasilu* zdivočí každého fae, pokud tam zůstane příliš dlouho. A ostatní byli hned za vodopádem.

Možná měl pravdu. Teď nebyla chvíle na další otázky.

Ruce se mi třásly, když jsem ho chytila za ramena. „Dobře. Ale musíš mi slíbit –"

„Nic ti slibovat nebudu. Zadrž dech."

Vykřikla jsem a zalapala po vzduchu, když mě popadl za ruku a stáhl z kamenného kruhu rovnou do vody.

Plaval rychle, táhl mě proudem mnohem jistěji, než když jsme jím procházeli poprvé. Dezorientovaná jsem byla úplně stejně. Zachvátila mě panika i vztek, jak mě za sebou hrubě vláčel vodou.

Jakmile jsme se vynořili na druhé straně, vytrhla jsem se mu a plácla ho do ramene, zatímco jsem kolem sebe zběsile kopala a snažila se udržet nad hladinou.

„Ty jsi vážně neuvěřitelný, sobecký, dětinský *veslingr*!" vyjela jsem na něj, když mě objal kolem pasu a začal mě tlačit zpátky k lodi. „Souhlasila jsem, že se přestanu ptát, ale to neznamená, že mě musíš utopit, ty nezralý, sobecký –"

„To už jsi říkala," ozval se Frimin hlas, zrovna když mě silné ruce vytáhly na palubu.

Zabodla jsem do Mazrita pohled, mezitím se vyškrábal nahoru za mnou. Ani se na mě nepodíval.

„Hm, ale zasloužil by si to slyšet dvakrát," odsekla jsem, stále zadýchaná a roztřesená.

Možná jsem souhlasila, že se přestanu vyptávat, ale obrazy mi pořád vířily hlavou a adrenalin mě ještě neopustil.

Potřebovala jsem čas, abych pochopila, co jsem viděla, jenže mi úmyslně nic neřekl.

Proč? Protáhl mě pod vodopádem tak surově a bezohledně, protože mě tím chtěl potrestat? Za to, že jsem viděla něco, co jsem vidět neměla? Nebo se jen zoufale snažil dostat nás oba z *Yggdrasilu*?

Aspoň trochu jsem se osušila a přitom jsem od něj nedokázala odtrhnout oči. Když Voror slétl dolů na palubu, ulevilo se mi, že mám konečně čím odpoutat pozornost od té ledové hradby vzteku.

„Ztratila jsem tvoje pírko," řekla jsem sově.

Voror po mně vrhl podrážděný pohled, naklonil hlavu do nepřirozeného úhlu, zobákem si jedno pírko vytrhl a podal mi ho.

„Díky. A promiň," zamumlala jsem a zastrčila si ho do čelenky.

„Až spolu skončíme, budu úplně holý," utrousil v mé mysli. „Ale zdá se, že jste váš úkol úspěšně splnili."

„Cože?"

Sova na mě pomalu zamrkala. „Pokaždé, když si myslím, že jsi chytřejší, než jsem předpokládal, vyvedeš mě

z omylu.“ Zavrtala jsem se do něj pohledem. „Snažila ses najít schodiště. A povedlo se ti to.“

„Povedlo se mi to?“

Voror si povzdechl a vznesl se, aby přelétl na opačnou stranu kmene, naproti soše Thora. Tam, sotva viditelné v dřevě za ní, skutečně vedlo schodiště. Klikatilo se vzhůru vnitřkem kmene a mizelo vysoko v koruně, skryté pod hustým listím. Sova dosedla na vyřezávané zábradlí a jednou do něj ťukla zobákem.

„Tohle způsobilo ten hluk?“ zeptal se Svangrior od okraje lodi. Oči mu kmitaly po všem, co měl v dohledu, vypadal napjatý stejně jako Mazrit. „Myslel jsem si, že se mi to zdá.“

Tait si vzrušeně promnul ruce. „Tak je to opravdu skutečné. Ty pověsti nelhaly. Tajemství tohohle světa jsou vskutku nekonečná!“

Mazrit kolem něj prošel, aniž by zpomalil. Stíny z jeho hole se rozlily po plachtě lodi a začaly nás nést směrem ke schodišti.

Ani jednou se na mě nepodíval.

Chytila jsem se zábradlí, zaťala zuby a zavřela oči. Potřebovala jsem ten obraz dostat z hlavy. Tu skvrnitou kůži, jeho ruku sevřenou kolem dýky zabodnuté v hrudi jeho matky. Aspoň prozatím.

Tady se o tom se mnou bavit nebude, bez ohledu na to, jak moc jsem se toužila dozvědět, co ho vedlo k vraždě vlastní matky. Ať se stalo cokoli, *musel* k tomu mít nějaký důvod. Miloval ji, to bylo jasné už z toho, jak o ní mluvil, i z toho, jak se choval ke svým přátelům.

V hlavě se mi znovu zableskly ty jeho černé, prázdné oči a vystouplé, hnijící rány.

Zhluboka jsem se nadechla, pustila zábradlí a otevřela oči.

Mazritovi jsem věřila. A k vlastnímu překvapení jsem si uvědomila, že si ho *vážím*. Není to chladnokrevný vrah. To jsem věděla jistě. Nedokázala bych ho políbit tak, jak jsem to udělala, nedokázala bych se ho dotýkat, pustit si ho tak blízko k sobě – s takovou touhou, *s takovou zranitelností* –, kdybych byť jen na okamžik uvěřila, že je to opravdu takové monstrum.

Řekne mi, co se stalo. Jemu i jeho matce. A bude to dávat smysl.

Musí.

2. KAPITOLA

Reyna

Trvalo jen pár minut, než loď doplula ke schodišti. Zblízka bylo stejně složitě vyřezávané a krásné jako v té krátké vidině. Popínavé liány a listy vyrůstaly přímo ze dřeva a splétaly se ve vysoké zábradlí táhnoucí se až nahoru. Snadno bych uvěřila, že to vytvořil samotný strom, ne lidská ruka. Působilo to živě a přirozeně.

„Všichni zůstaňte tady," štěkl Mazrit, když Frima pomocí stínů ukotvila loď ke schodišti.

„To snad nemyslíš vážně?" Frimin hlas zněl ostřeji než obvykle, podráždění v něm přehlušilo její obvyklý suchý sarkasmus. „K čemu je být jedním z nejsilnějších bojovníků v *Yggdrasilu*, když tu mám jen hlídat a čekat, až si to vyřídíš sám?"

Mazrit se k ní prudce otočil a ona o krok ustoupila. „Řekl jsem, že máte čekat. Takže budete čekat." Jeho hlas byl pevný a nekompromisní. Frima přikývla.

„Jasně, Mazi. Jak si přeješ."

„Ty jdeš se mnou," přikázal mi. Přestože se na mě pořád nepodíval, jeho stíny se mi omotaly kolem nohou a pobídly mě k okraji paluby. Neochotně jsem je nechala, ať mě vedou, a pak mě jistily, když jsem opatrně přelezla z lodi na schodiště. Mazrit stál těsně za mnou a já začala šplhat nahoru.

Jakmile jsme se po klikatém schodišti vyškrábali až nahoru, stehna mě pálila. Nebyl to ale vrchol, jen první římsa, na kterou se dalo sejít. Byla vytesaná do kmene *Yggdrasilu* a zarostlá zelení. Celou římsu pokrývaly drobné keříky s fialovými květy a mezi liánami se proplétaly oranžové kopretiny.

Na jejím konci stála věc, kterou jsem okamžitě poznala. Velká, železem pobitá truhla, úplně stejná jako v té vidině s Mazritovým otcem.

Prosím, ať tu Thorův talisman opravdu je, pomodlila jsem se, když jsem sestoupila ze schodiště na římsu.

„Říkal jsem ti, že tu něco bude," ozval se Voror a dosedl na zábradlí. „A málokdy se mýlím." V jeho hlase zazněla nesnesitelná samolibost. Ale pokud bychom tu opravdu měli najít ten amulet, stála za to.

Kolem celé truhly se ovíjely zelené liány a já přemítala, jak dlouho tu asi leží.

Natáhla jsem ruku k víku a paží mi projela ostrá bolest. Nemohla jsem se nadechnout. Nemohla jsem ani vykřiknout. Jako by mi přestaly fungovat plíce.

Popadla jsem se za hruď, snažila se vydat aspoň nějaký zvuk, a pak jsem se zhroutila na záda. Pohltila mě slepá

panika. Mazritovy stíny se ke mně vrhly a zahalily mě, sunuly se mi k ústům a dál do hrdla.

Pak, stejně tak náhle, jako to začalo, tlak zmizel. Zalapala jsem po dechu a třesoucíma, zpocenýma rukama jsem si svírala krk.

„Co se to, u všech sudiček, právě stalo?“ vydechla jsem přerývaně. Po tvářích mi stékaly slzy, zatímco si Mazrit přede mě dřepl.

Nedotkl se mě a pořád se mi nepodíval do očí, ale v jeho tváři jsem zahlédla záblesk starosti, která se mísila se vztekem.. Minimálně jsem tam starost *chtěla* vidět. „Past,“ zavrčel. „Jedna z otcových oblíbených. Měl jsem to čekat.“

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se uklidnit. Mazritovy stíny se stáhly k truhle, a jakmile se kolem ní rozvířily, liány se stáhly. Ozvalo se hlasité prasknutí a víko se pootevřelo.

Spustila jsem ruce a překulila se na kolena, abych se podívala dovnitř.

Ve světle se zaleskla ta nejkrásnější sekera, jakou jsem kdy viděla. Byla vyrobená ze stříbřitého kovu, obě strany čepele poseté drahokamy v takovém množství, jaké jsem si ani neuměla představit. Podél obou ostří se vinuly jemné rytiny lián, tak podobné těm na zábradlí, až jsem si na okamžik říkala, jestli ta zbraň nemá se stromem života něco společného.

„Ta je neuvěřitelná,“ vydechla jsem.

„Je kradená,“ zamručel Mazrit. „Mému otci nepatřila.“ Skoro neochotně ji vytáhl. Znovu jsem se podívala do truhly. Na dně ležely váčky s mincemi, několik drobnějších

předmětů, svitek, malá železná krabička, náramek z temně rudých rubínů a…

„Tohle je ono? Thorův talisman?“

Mazrit v ruce sevřel amulet ve tvaru kladiva a dlouze vydechl. „Ano.“

„Díky bohům,“ ulevilo se mi a klesla jsem zpátky na zem.

„Tohle je vlčí dráp,“ zamumlal Mazrit a otevřel menší krabičku. Uvnitř ležel jeden poškozený, zažloutlý dráp.

„To je opravdu zvláštní, schovávat na tomhle místě něco takového.“

Mazrit nic neřekl. Zabouchl víko krabičky a začal z truhly vytahovat věci a ukládat je do váčků u opasku a do kapes pláště. Dva měšce s mincemi a rubínový náramek mi podal, abych je schovala, a já na to zůstala zírat.

Stačilo by to na celoživotní svobodu.

Jenže jaký život by to byl? Život na útěku. Život o samotě.

„To je všechno. Musíme jít.“ Mazrit se narovnal, hůl v jedné ruce, sekyru v druhé.

Zírala jsem na něj. „Vypadáš jako král, když to držíš.“

Pohled mu potemněl. Ústa se mu stáhla, než se ode mě odvrátil.

Tohle jsem neměla říkat.

Beze slova mě minul a zamířil zpátky ke schodům. Pomalu jsem se zvedla a šla za ním.

Napětí z Frimy i Svangriora opadlo hned, jakmile jsme opustili strom a vyjeli zpět po řece do Dvora stínů. U Mazrita to ale bohužel neplatilo. Stál nehybně u přídě, hleděl na

vodu a pak se bez jediného slova zavřel ve své kajutě. Frimě jen přikázal, ať nás doveze zpátky.

Po hodině, kdy se mi hlavou honily neuspořádané myšlenky, jsem zaklepala na jeho dveře. „Mazrite?“

Nic.

Opřela jsem se o dřevo a povzdechla si. Frima ke mně přistoupila. „Měla by ses vyspat. Za pár hodin budeme zpátky a byl to zatraceně dlouhý den.“

„Nevím, jestli budu *schopná* usnout.“

Podívala se na dveře a pak na mě. „Jsem si jistá, že to nějak vyřešíte. Ať už vás dva osud spojil jakkoli.“

„To doufám. Teď se mnou zrovna moc mluvit nechce. Vlastně… se mnou nemluví vůbec. Je to…“ Hledala jsem ta správná slova. Nesnesitelné? Nemožné? Děsivé. „Otravné.“

Frima si odfrkla. „Nepamatuju si, že bys byla víc *sdílnější*.“ Naklonila hlavu. „Vy jste teda dvojka.“

„To mi povídej,“ přitiskla jsem čelo ke dřevu. Před očima mi znovu bleskl obraz z té vidiny.

Celý život to tajil. Nikomu nic neřekl. Nesl to sám. Narodil se tak? Nebo ho někdo… proměnil?

Znovu jsem si povzdechla. Kéž by se mnou mluvil. Kéž bych dokázala uvolnit aspoň kousek toho dusivého napětí mezi námi.

„Dobrou noc, Mazi,“ zamumlala jsem. „Taky se pokusím vyspat.“

3. KAPITOLA

Reyna

Spala jsem, ale ne dobře. Nepřekvapilo mě, že se mi o něm zdálo. Ne o jeho dotecích, které by mě dokázaly připravit o rozum, jak bych si přála, ale o jeho zjizvené, zvrásněné kůži a černých očích. Seděl na trůnu své macechy, dělal to samé co ona a z bledých rtů si olizoval krev svých obětí.

Viděla jsem ho stát vedle zpívající Prastaré a jizvy v jeho tváři se otevíraly, tmavly a prosakovaly zlatavou tekutinou po jeho rozpadajícím se těle.

Probudila jsem se celá zpocená. Brynja pobíhala kolem postele a skládala věci z truhel do velkých vaků.

„Má paní?“ Narovnala se, když jsem se příliš rychle posadila a zasténala. „Už budeme u břehu. Dáte si čaj?“

„Ne, děkuju,“ odpověděla jsem chraplavě. „Ale poprosila bych o vodu.“

Rychle jsem se oblékla do pracovních šatů a s úlevou vyšla na palubu právě ve chvíli, kdy loď tiše narazila na temný písek Dvora stínů.

„Kdo by si pomyslel, že jednou budu ráda, že jsem zase zpátky tady?“ zamumlala jsem si pro sebe a přešla k Taitovi, který stál opodál a svíral kouli z Ledového dvora. „Kde je Mazrit?“ zeptala jsem se.

Než mi mohl stínotkadlec odpovědět, princ kolem mě prošel.

„Mazrite –,“ začala jsem, ale on se zachytil zábradlí a jedním pohybem ho přeskočil. Jeho tmavé kožešiny zmizely z dohledu. Povzdechla jsem si a zatnula zuby. „Tak nic.“

Frima kolem mě prošla se třemi obrovskými vaky přehozenými přes ramena. „Pojď.“

Otevřený vůz, který nás přivezl dolů z hory, už čekal, ale Mazrit nikde. Voror kroužil nad námi a v mysli se mi ozval jeho hlas.

„Princ odjel na tom hloupém medvědovi.“

„Odjel?“

„Ano. Ten hloupý medvěd –“

„*Arthur*. Ten medvěd, který mi zachránil život,“ opravila jsem ho, protočila oči a pousmála se na Frimu, která se na mě zamračila.

„Dobře. Arthur, ten hloupý medvěd, už na něj čekal, když jsme dorazili.“

Nastoupila jsem k Frimě do vozu, který se rozjel lesem. „Víš, kam Mazrit šel?“

„Ne. Řekla ti právě tvoje sova, že odjel s Arthurem?“ odtušila.

„Jo.“

Pokrčila rameny. „Jsem si jistá, že se do paláce vrátí dřív než my.“

Když jsme vstoupili do hadích komnat, po Mazritovi nebylo ani stopy. Kara seděla ve velkém křesle u ohně, odhodila knihu a vrhla se ke mně ještě dřív, než jsem stačila vejít dovnitř. Svangrior si odfrkl a zamířil do válečného kabinetu, zatímco Frima se usmála, položila vaky a odešla.

„Reyno! Vrátila ses! Jsi celá?“ Kara mě pevně objala a já její objetí opětovala.

„Jsem. Kde je Lhoris?“ Sotva jsem to dořekla, velký muž se objevil ve dveřích. Usmíval se od ucha k uchu.

„Jsi v pořádku,“ řekl.

„Jen tak tak,“ odvětila jsem s lehce skleslým úsměvem. Na okamžik mě zamrzelo, že jim nemůžu ukázat další cop, ale jejich radost, že mě vidí vcelku, ten pocit přehlušila.

„Pověz nám všechno,“ vybídla mě Kara a táhla mě k ohni.

„Povím. Ale nejdřív chci najít Vorora. Musí to slyšet taky.“ Významně jsem pohlédla ke stropu.

„Nebyl tam s tebou?“

„Ne, na Ledovém dvoře by mu byla zima. Zůstal v *Yggdrasilu*. Vorore?“

Objevil se bělavý záblesk křídel, sova se snesla dolů a dosedla na opěradlo křesla.

Vylíčila jsem jim všechno, co se stalo od chvíle, kdy jsem odešla. Vynechala jsem jen lekci plavání a to, co se odehrálo

ve stromě cestou zpátky. Voror tu část už znal a o pátrání po mlžné holi se moji přátelé dozvědět nemohli.

Kara na mě po celou dobu zírala s rozšířenýma očima. „Orm tě zachránil?“ zavrtěla hlavou. „Reyno, rozehrává se tu nějaká tajná hra. Musíš být opatrná.“

„Já jsem opatrná. Pokud má Orm jiný důvod než to, že si pro mě a Mazrita přeje ještě horší osud než skončit rozdrcení ledem, tak ho nevidím. Je prostě krutý. A pokřivený.“

„Přál bych si, aby se už nevzpamatoval z toho podvodního útoku lady Kaldar,“ zamumlal Lhoris.

„To jsme dva, ale bohužel.“

„Důvěřuješ Dokkarovi?“ Lhorisovi potemněly oči.

„Ne tak docela. Ale nemůžu si pomoct, mám ho ráda. I jeho rodinu.“

„Hm.“

„A ještě jedna divná věc,“ řekla jsem a rozhlédla se po místnosti, jestli jsme sami, než jsem se znovu obrátila ke Kaře. „Neměla jsem tam žádné vidiny skrze oči jiných lidí.“

Kara se zatvářila ještě překvapeněji. „To *je* zajímavé.“

„Dozvěděla ses v knihovně něco nového, zatímco jsem byla pryč?“

„Tak trochu. Naučila jsem se toho hodně o magii.“

„Něco, co by vysvětlovalo, jak mi někdo může dávat přístup ke své magii? Nebo jak je možné, že vidím očima jiných? Třeba je za tím někdo, kdo teď nebyl u Ledového dvora?“

Kara zavrtěla hlavou. „Fae se silnou myslnou magií – většinou ze Dvora stínů – dokážou v hlavě vyvolat obrazy, dokonce i pocity. Nedokážou tě ale propojit s myslí jiných lidí. A fae nemůžou sdílet svou magii s nikým dalším.“

V hlavě mi znovu zazněla slova Mazritovy matky: *Máš dost magie na pět let.* „Jsi si tím jistá?“ zeptala jsem se.

Kara se na mě podívala. „Pokud jsi nezabila fae v čestném souboji a on se nerozhodl předat ti svou magii, pak to není možné. Nikdo by ti ji dát nemohl.“

Ztuhla jsem. „Můžeš to říct ještě jednou?“

Zamračila se. „Četla jsem, že jediný způsob, jak se magie mezi bytostmi předává, je dobrovolně. A tomu, kdo tě zabije. Je to něco, čím bohové oceňují statečnost v boji. Pokud si umírající osoba vážila toho, kdo ji zabil, mohla ho posílit. Ale pokud byla zabita nečestně, vrah moc nezískal. Dnes už to tak nefunguje, protože ti, kdo mají moc, nemají čest. Ale dřív to smysl dávalo.“

V hlavě mi všechno zapadlo na své místo.

Mazrit *musel* svou matku zabít, aby mu mohla předat svou magii. Byl to jediný způsob.

Opravdu se pro něj obětovala.

V hrudi mě zabolelo a v uších mi zněl jeho řev, směsice vzteku a bolesti. Chtěla jsem za ním jít. Vstala jsem skoro bezmyšlenkovitě, ale zarazila jsem se, když mi došlo, že vůbec nevím, kde je.

„Reyno, jsi v pořádku?“ zeptala se Kara.

„Jo.“ Zamrkala jsem a znovu se posadila. „Promiň. Jen mi něco… začíná dávat smysl.“

„Cože?“

Zavrtěla jsem hlavou a omluvně se na ni podívala. „Nemůžu ti to říct.“

Kara pokrčila rameny. „Dobře. Tak zpátky k těm vidinám. Co bylo na Ledovém dvoře jinak? Co je mohlo ovlivnit?“

„Já jsem s tebou na Ledovém dvoře nebyl," ozval se Voror.

Otočila jsem se k němu a snažila se soustředit. „Chceš říct, že ty vidiny způsobuješ ty?"

„Pokud ano, nevím o tom. Ale nebyl jsem s tebou, tak je možné, že to souvisí."

Přetlumočila jsem jeho slova Kaře. „Možné to je," pronesla po chvíli. „Narazila jsem na zmínky o jiných magických bytostech, které nejsou fae."

„A mohly by některé z nich být…," hledala jsem správná slova. „Jako *já*?" Znělo to zvláštně, ale jinak jsem to říct nedokázala.

Kara se omluvně usmála. „Vlastně ne. Většina z nich ani neměla lidskou podobu. Spíš vlci, čtyři stopy vysocí, nebo bytosti z čistého světla."

„Aha."

„Jestli máš magii, pak…" Lhoris se odmlčel a dlouze se nadechl. „Nerad to říkám, Reyno, ale možná jsi fae."

„Ne. Nejsem fae. Nemůžu být." *Nemůžu být, že ne?*

„Reyno, dokud nevíš, kdo jsou tvoji rodiče, nemůžeš vědět, čím bys mohla být." Ta slova jsem čekala od Kary, ale vyslovil je Lhoris.

Překvapeně jsem se na něj podívala a neklidně se zachvěla.

Lhoris fae nenáviděl. Vzali mu rodinu, zbili ho a drželi jako zajatce. Kdykoli se o nich mluvilo, slyšela jsem v jeho hlase vztek a odpor. Už víc než deset let.

Jenže teď v jeho očích nebyla ani stopa po hněvu. Jen soucit. „Už tehdy, když jsi mi poprvé vyprávěla, co vídáš při práci se zlatem, jsem věděl, že jsi jiná."

Zírala jsem na něj. „Ale… fae?“

„Nějaký druh magie používáš. To nemá cenu popírat. Ale to z tebe nedělá jinou osobu než tu, kterou znám a miluju už patnáct let.“

Dojetím se mi sevřelo hrdlo a žaludek se mi stáhl. Bez váhání jsem se k němu naklonila a objala ho kolem krku. „Nezačal bys mě nenávidět, kdybych byla fae?“ zašeptala jsem mu do hustých vlasů.

„Za nic na světě bych tě nemohl nenávidět, Reyno.“

Roztřeseně jsem se nadechla.

Hlasitá rána mě donutila se od něj odtáhnout.

Ztuhla jsem a Kara jako by se vedle nás trochu scvrkla.

Dveře se rozletěly. Vešel Mazrit. A tentokrát se na mě díval.

4. KAPITOLA

Reyna

„Reyno, pojď hned se mnou.“ Tichou místností se rozlehla jeho ostrá, bezcitná slova.

„Povídám si teď s přáteli,“ namítla jsem chladně a snažila se v hlavě udržet obraz toho Mazrita, který se mnou byl v jezírku ledovce. Tenhle Mazrit by moje přátele možná i pozdravil. Ovšem tahle jeho verze… To byl ten Mazrit, který mě v první řadě unesl. Tvrdý, hrozivý a vzteklý válečník.

„To počká. Odcházíme.“ Otočil se a vyšel z místnosti, dveře nechal otevřené.

Zaskřípala jsem zuby. „Uvidíme se… za pár hodin. Snad,“ řekla jsem a políbila Lhorise na tvář. „Děkuju.“ Usmál se.

„Kam jdeš?“ zeptala se Kara tiše a stále se dívala na otevřené dveře.

„Další tajný úkol," pokrčila jsem rameny a usmála se. „Ale ne daleko. A nemyslím, že by to bylo nebezpečné."

„Stejně buď opatrná," řekla a rychle mě objala.

Mazrit stál strnule na chodbě. Jakmile mě zahlédl, vyrazil a já ho musela dohánět.

„Hádám, že jdeme na *Havrastín*?" zeptala jsem se.

„Tady o tom nemluv."

Nedokázala jsem potlačit grimasu. „A budeme spolu vůbec mluvit?"

„Pokud ano, tak rozhodně ne tady."

„Pořád ta samá písnička," zamumlala jsem, ale ztichla.

Když jsme dorazili k mostu na vrcholu věže, na povídání by mi v žádném případě nestačil dech.

Výhled za věžemi paláce byl tak krásný, že jsem se zastavila hned poté, co jsem vešla na most. Vzpomněla jsem si na pocit úlevy, když jsem se vrátila do Dvora stínů. Stála jsem na mostě a hleděla na temnou oblohu posetou třpytivými špendlíky.

Mohl by tohle jednoho dne být můj domov?

Podívala jsem se na Mazrita. Naděje, která se ve mně před chvílí probudila, se zase rozplynula. Minule mi na tomhle mostě prozradil o své minulosti víc než kdy dřív. Teď jsem viděla jen jeho záda zahalená v kožešině, jak kráčí přede mnou.

Když jsem ho dohnala, tiskl Thorův amulet k malé rytině hada a koruny a šeptal něco ve starém jazyce, kterému jsem skoro vůbec nerozuměla. Po pár vteřinách zvedl amulet nad hlavu. Podívala jsem se na znak a pak o krok

ustoupila, když se kamenný most pod námi začal drolit a hýbat.

„Jdeme," řekl Mazrit, když se zvuky utišily a část mostu, kde byl znak, zmizela.

Srdce mi poskočilo až do krku. Mazrit vykročil do prázdna.

„Mazrite!" vyhrkla jsem. Jenže se nezřítil – stál. Jako by pod ním bylo cosi pevného a neviditelného.

Zírala jsem na něj a zavrtěla hlavou. „Ne. Ne. Nepůjdu po neviditelném mostě," vykoktala jsem.

„Když na něm stojíš, zviditelní se. Pojď. Hned."

Bez dalšího slova vykročil k místu, kde mi předtím ukázal ostrov připomínající souhvězdí.

„Mazrite, nepřejdu tenhle Odinem proklatý most!" zavolala jsem za ním.

Zastavil se. Aniž by se otočil, zvedl hůl. Z jejího hrotu se vyvalily stíny, zhmotnily se do hadů a vyrazily ke mně. Pak se přede mnou zastavily a vznášely se ve vzduchu jako zábradlí.

Místo aby mi sám přišel pomoct, poslal svoje stíny.

Pokračoval vpřed prázdným nebem a mně ze rtů sklouzla další nadávka. „Pomáhej mi Freya, ten pitomej obr se ani neohlídne."

Došla jsem až k otvoru v kameni. Chytila jsem se okrajů a opatrně vystrčila nohu do prázdna. Pod botou se zablesklo modré světlo. Spustila jsem nohu níž, a jakmile se dotkla něčeho pevného, záře zesílila a přede mnou se zhmotnila široká deska jiskřivě tmavomodré barvy.

Po zádech mi stékal pot, ale sebrala jsem odvahu. Opatrně jsem přenesla váhu a přisunula druhou nohu. Objevily

se další záblesky modři a já se odvážila odlepit ruce od kamenného mostu a okamžitě jsem se chytila zábradlí ze stínových hadů, které bylo překvapivě pevné. Zhluboka jsem se nadechla a našla rovnováhu.

„Tak jo, Reyno. To zvládneš."

Nohy se mi klepaly, ale odtrhla jsem se od kamene a udělala krok. Most byl dost široký, což pomáhalo, ale kolem mě bylo vzduchoprázdno. Hluboko pod sebou jsem viděla palác i úpatí hory. Potlačila jsem závrať a zvedla pohled k Mazritovi před sebou. S každým dalším krokem jsem se snažila držet rytmus. *Levá. Pravá. Levá. Pravá.*

Trvalo to nekonečně dlouho, ale nakonec jsem zvedla oči a potichu poděkovala Freye, protože jsem dorazila na nebeský ostrov *Havrastín*.

A třpyt, který mě obklopoval, byl dechberoucí.

Přede mnou se rozprostíral kostel, jediná stavba na ostrově. Země pod nohama světélkovala stejně modrým světlem jako most, posetá trávou a drobnými bílými kopretinami, které jako by vyrůstaly přímo ze světla.

Samotná stavba působila pevněji, ale jakmile jsem pohnula hlavou a dopadlo na ni světlo z jiného úhlu, měla jsem pocit, že ji tvoří tatáž záře. Připomínala kostely Zlatého dvora, jen místo kamene sestávala z vrstvených trojúhelníků, jejichž střechy se perleťově leskly, na rozdíl od těch ze zlata. Připomínalo mi to sníh.

Sloupy a oblouky zdobily proplétané motivy hadů, v tom samém plynulém stylu jako schodiště v *Yggdrasilu*. Na každém hrotu střechy se tyčil had, zářící, jako by byl z hvězdného prachu.

Nebylo tu nic slyšet. Ani cítit. A přesto to nepůsobilo stísněně ani děsivě. Spíš klidně.

Mazrit se na okamžik zastavil ve dveřích a pak vešel dovnitř. Šla jsem za ním, a přitom přejela prsty po jemných vzorech vyřezaných do té podivné, třpytivé hmoty. Byla chladná na dotek, ale nepřipomínala kámen. Kdybych se měla rozhodnout, jakou má barvu, řekla bych, že je modrá, jenže se neustále měnila. Bledě šedá, jiskřivě slonovinová, ledově jasná… odstíny se přelévaly podle světla, stejně jako stíny, které vrhala.

Stínoví fae potřebují světlo podobně jako my, došlo mi, když jsem na to hleděla. Bez světla by nebyly stíny.

Vztek, který jsem ještě před chvílí cítila kvůli tomu, že mě nechal přejít most samotnou, se vytratil. „Z čeho to je?“ zeptala jsem se.

„To nikdo neví. Je to tajemství královské rodiny, dar od bohů. Nic podobného nikde jinde neexistuje.“

„Mají ostatní dvory taky něco takového?“

„Ano.“

Prostorem vedla ulička, po obou stranách lemovaná lavicemi. Strop se zvedal do vysokých trojúhelníkových kleneb, jejichž trámy lámaly světlo do dalších třpytivých odlesků.

Na stěnách visely tapisérie ze stříbřitých vláken, které zachytávaly světlo, i když nepůsobily tak étericky jako samotná budova. Na konci uličky stál vysoký oltář a nad ním se paprsky světla spojovaly do čehosi připomínajícího lustr. Proužky třpytivého hvězdného prachu na něm vytvářely tvary velryb a draků, hadů i vlků.

Nikdy bych nevěřila, že tak krásné místo může existovat.

Mazrit se zastavil před tapisérií zobrazující jeho matku a já se odvrátila, abych mu dopřála soukromí. Pohled mi sklouzl na jinou, která očividně znázorňovala rodokmen.

Královská linie Dvora stínů, utvrdila jsem se ve své domněnce, když jsem přistoupila blíž. Většinu jmen na blyštící se látce jsem nepoznávala.

Pohledem jsem se zastavila na jednom jménu: Erik. Důvodem mého rozčarování však nebylo jméno samotné, ale drobný znak vedle něj. Stínová runa. Stejná jako ta, kterou měl na zápěstí vyrytou Tait a jakou nesli všichni stínotkalci na světě. V břiše jsem ucítila jemné třepotání a zamračila jsem se.

Proč by měl člen královské rodiny mít u svého jména znak runou poznamenaných?

Prošla jsem další jména a našla ještě dvě, muže a ženu.

Muselo to něco znamenat. Stínová runa určitě znamenala víc než jen označení výrobců holí. A přesto mi na tom něco nesedělo, ten zvláštní neklid v žaludku mě neopouštěl.

Za mými zády cosi zašramotilo a já se otočila. Mazritovy stíny se vinuly z jeho hole a za oltářem se zvedl stůl. Stály na něm tři velké číše a on zamířil k té napravo. Neochotně jsem se odtrhla od tapisérie a následovala ho.

Číše byla plná kamenů. Perleťově, téměř průsvitně se leskly, ale jakmile jsem jeden vzala do ruky, okamžitě potemněl – jako noční obloha Dvora stínů, posetá tisícem drobných hvězd.

Ohromeně jsem vydechla. „Tohle je hvězdný kámen?“

„Ano.“ Sáhl dovnitř a jeden si vzal.

„Je nádherný.“ Neochotně jsem ho vrátila zpátky do číše a on mávl rukou.

„Nech si ho. Záložní kámen by se nám mohl hodit.“

Přikývla jsem a zasunula ho do kapsy. „Nepřijde ti to až moc snadné? Žádné hádanky, žádné sochy, které by bylo potřeba opravit. Zatím se nás ani nikdo nepokusil zabít.“

Mazrit se zamračil. „Na tom, že jsme našli Thorův talisman, nebylo nic snadného. Měli jsme jen neuvěřitelné štěstí.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nebylo to o štěstí. Najít amulet *bylo* jednoduché – ve srovnání se získáním toho jadeitu – všechno, co jsme potřebovali, bylo v mojí vidině.“

Podíval se na mě a pomalu přejel pohledem po stěnách kostela. Na okamžik se zastavil u tapisérie s rodokmenem. „Někdo ti ty vidiny musí posílat. Někdo, kdo o našem úkolu ví a taky ví, že král ukryl své věci v kmeni *Yggdrasilu*. Nejspíš je to stejná osoba, která zanechala nápis ve svatyni a poslala ti tu sovu.“

„Myslíš, že mi někdo posílá *jak* ty vzpomínkové, *tak* ty špehovací vidiny?“

„Ano.“

V hlavě mi znovu zazněl rozhovor s Karou o sdílení magie. „Dají se vidiny takhle posílat?“

Pohlédl na mě, ale dlouho to nevydržel. „Žádný fae by ti takhle pomoct nedokázal. Tak silná magie, a ještě znalost minulosti mého otce… To přesahuje veškeré smrtelníky.“

Zamračila jsem se. „Myslíš… na bohy?“

Znovu se obrátil k uličce. „Na tom nezáleží. Důležité je, že musíme pokračovat v našem úkolu a najít mlžnou hůl.“

Zamračila jsem se ještě víc. „Samozřejmě, že na tom záleží. Naznačuješ, že by se o nás mohli zajímat dávní bohové, kteří před staletími zmizeli.“

„Bohové si se smrtelníky hráli odjakživa. Jestli jsem jen figurka v jejich hře, raději to nechci vědět.“ Vydal se zpátky uličkou. Mně se však z kostela ještě nechtělo odejít. V jeho hlase zůstávala chladná ostrost a napětí. Možná teď nastala vhodná chvíle s ním promluvit.

„Chceš mít svůj osud pod kontrolou?“ zeptala jsem se a doběhla ho.

„Chci najít mlžnou hůl.“

„Pomocí ní chceš ovládnout svůj osud?“ dorážela jsem.

„Ano. Proto potřebuju tebe a tvoje vidiny.“

Ta slova mnou projela se zvláštním zachvěním, které neladilo s bodnutím, jež ve mně zanechala. Řekl to věcně, beze stopy něhy. Potřeboval mě, protože jsem byla nástroj. Nástroj na osvojení si informací, které k získání mlžné hole potřeboval.

„Řekni mi, co se stalo s tvou –“

Mazrit vyšel z kostela dřív, než jsem stačila větu dokončit.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Dvůr hadů a tajemství**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.